

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicacionem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Provisiones Senectutis, Per Tres
Partes Distributæ - In quibus raræ ac penenecessariæ Veritates, cum
omnibus Christi fidelibus, tum potissimùm Gratiarum Cœlestium,
lucrorumque æternorum avidibus, quà theoreticè, quà practicè
proponuntur

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066391

Stimulus 10. Sancti ad finem vitæ fervere quasi de novo soliti.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45462

non sic etiam humana industria, multis cum virtutum meritorumque agminibus & fluminibus, in mare suum Deum ejusque Beatitudinem ingrediatur? Nunquid naturalius tendit lapis deorsum, vel ignis sursum, quàm anima in Deum? aut melius est flammæ sursum lapidive deorsum, quàm Homini apud Deum suum, apud summum Bonum ultimumque finem suum? Qui in fine torpescit ad salutem, quando ferveret? Nam qui initio, adhuc in finem spem habet; sed qui in fine, ubi remanet spes ejus? Paupertatem delegit & putrescit in ea, cui finis adveniens non adtert diligentiam ac fervorem in negotio salutis æternæ, qui autem in fine tendit velocius, ditabitur. Sapientis est vox ista, qui dicit, *Laboravit dives in congregatione substantiæ & in requie sua replebitur bonis suis. Laboravit pauper in diminutione victus: & in fine inops fit.* Quantò ergo vides magis tibi appropinquantem diem seu finem, tantò *in omnibus operibus tuis esto velox, & omnis infirmitas atque egestas non occurret tibi in novissimo.*

*Eccl. 31. 3.**Eccl. 31. 27.*

Stimulus X.

Sancti, ad finem vitæ fervere quasi de novo soliti.

Quemadmodum equi de via licet fessi, vicinitatem tamen hospitii sui sentientes, velocius decurrunt; ita comprobatum est illustres Dei servos atque Sanctos, accedente vitæ fine novos fervores in via Domini, novos labores in vinea Christi excolenda quasivisse. Jam erat David grandior natu, & capit moliri ædificationem Domus Domini, quàm cum ad ejus filium Deo rejicere placuisset: preparavit ille nihilominus

2. Reg. 73. 12. minus impensas Domus Domini, ex quibus filius Salomon Domum Domino ædificaret. quin & 1. Paral. 22. formam domus illius filio eidem reliquit, ut omni quâ posset ratione particeps esset tam domus Domini, quàm totius Religionis & cultus à fidei populo inibi DEO exhibendi usque in sempiternum. Ejusdem Sancti vox est illa, quàm omnes ab eo discunt, quotquot Deo placere fatagunt. *Ego dixi. Nunc cepi. Hæc mutatio dextera excelsi.* Certè ab adolescentia sua David timebat Dominum & placebat ei, grandis tamen natu dicit: *Nunc cepi.* & novam illam vivendi rationem Divinæ super se dextera commutationi attribuit. Nempe agnoscit proprium hoc Dei donum & magnis servis ejus communicari solitum; ut post decursum penè obsequii Divini stadium, quasi denuò ad primordia regrediantur, de novoque incipiant, & dicant. *Nunc cepi,* servitium Dei & fervorem novum primumque in eo.

- Dignum est admiratione sed & imitatione, quod Abraham à Deo suo audiit jam centenarius, jam Dei veteranus & servus, & amicus. *Abraham ambula coram me: & esto perfectus.* Nonne antea, & coram, & cum Deo ambulaverat? Attamen grandescenti licet hoc ei præcipitur, ut veluti à principiis inchoaret, quo ad perfectionem tenderet. Quid Elias ille igneus, ille ignis? *Eccl. 48. 1.* audit tamen Angelum monentem: *Surge, comede,* grandis enim tibi restat via, scilicet usque ad videndum in monte Horeb Dominum Deum suum. Sed Apostoli Pauli exemplum magis est nostrum, hunc igitur audiamus, intueamur, æmulemur. *1. Cor. 4. 16.* *Non desicimus, ait, sed licet is, qui foris est noster homo corrumpatur: tamen is qui intus est, renovatur de die in diem, & rationem addit* sane

sane dignam sensu Apostolico: & quæ omnem fervorem exacuat amplius & amplius. *Id enim* (inquit) *quod in presenti est momentaneum & leve tribulationis nostræ, supra modum, in sublimitate æternæ gloriæ pondus operatur in nobis.* Ita quidem Paulus: qui omnes etiam hortatur dicens. *Renovamini Spiritu mentis vestræ.* S. Bonaventura locuples testis narrat Sanctum Franciscum suum, jam licet Stigmatibus Domini insignem & in Seraphicum Spiritum penè commutatum: nihilominus biennio ante mortem suam, novos ac omninò novitios labores resumpsisse, & tunc primum servitium Divinum inchoasse. Præclarum Sidus gloriosissimi Prædicatorum Ordinis Beatum Henricum Susonem: illum titulo ministri Æternæ Sapientiæ insignem, constat statis temporibus, vetera sua pietatis studia tanquam obsoleta exportare atque sepelire solitum, novum verò hominem, novitate Spiritûs indutum, innovatis exercitiis spiritûs, ipsoque inprimis spiritu, assumere, & omnia quæ Divini obsequii essent, perficere. Nostri Ordinis historiæ nar- rant, Bartholomæum Bustamantium: magnis & multis laboribus in Societate nostra perfunctum, iisdemque ac simul annis fractum, novos nihilominus labores, novo Spiritûs ardore susceptasse, & exhausisse. Id aliquibus in eo jam sene & morbido admirantibus; memorabili responso, egregiò satis fecit, dicens. *Tempus breve est* (vix- ta nimirum seni) *cælum autem adhuc procul, duplicandus ergo est cursus.* Hæc scilicet est Sancto- rum prudentia, ex senectute, non otii & quietis, sed laborum & fervoris anfas desumere. More lampadum, quæ fortius ardent atque lucent amplius, dum deficiunt. Et ad normam moniti

Eph. 4. 23.

Sat. in vita

Hist. Soc. 3. L. 9.

Apoc. 2. 5. Angelo Ephesino dati. *Prima opera fac.* Est enim
Apoc. 2. 4. res periculi plena. *Charitatem primam reliquisse.*

Stimulus XI.

Vocatio Religiosa.

VOcatio Religiosa, si quem ea tenet, eadem ad cursum perpetuum, indefessum, contentissimumque premit. Nam quid est aliud Vocatio Religiosa? nisi status atque professio cursus ad virtutum perfectionem incitati atque perpetui? Hæc est enim Essentia Religiosi, semper proficere, semper tendere ad perfectionem Christianam, adeo, ut negligere hanc tendentiam, atque non curare ex proposito, criminale & damnabile si in hoc statu. Neque opus est, ut quis ultrò regrediatur à perfectioribus ad imperfectiora, sufficit ad malum, nolle proficere, nolle meliorem esse aut fieri. In statu personaque Religiosa, ipsa intermissio proficiendi, est regressus & defectio. Sicut qui est in fluvio, per hoc solum descendit retrò deorsum, quia non nititur ascendere sursum: etiam si navim non agat in descensum. Videat ergo quisquis statu Religiosus est, ut etiam simul perpetuò proficiens sit: quia hæc est spes vocationis suæ, quâ vocatus est, & quâ carere sine noxa non potest, nisi essentia suâ carere velit. Quale monstrum est, velle Hominem se esse absque Rationalitate, tale est, velle se esse Religiosum, absque proficiendi alacritate. Attendant hoc senes Religiosi, & videant, velintne in morte aut iudicio Christi inveniri ita monstrosi?

Stimu-